

Čakali smo Miklavža

V zimski čas je sodilo tudi pričakovanje Miklavža. Mama je dejala, da moram biti pridna, da Miklavž ne bo pozabil na nas otroke. Pa tudi ona je imela polne roke dela. Morala mu je pomagati. Treba je bilo sešiti oblekice, splesti kapice za punčke, narediti predpasnike, Miklavž namreč ne more vsega postoriti sam, saj mora poskrbeti za veliko otrok. Malo sem že razumela, v kakšnem sorodstvu sta z mamo, posebno kadar sta v kuhinji pekla piškote. Tedaj je iz veže in kuhinje neizmerno dišalo. Mame ni bilo nikjer, na peči pa smo

samevali mamina klekljarska blazina, otroci in ata. Ta je od časa do časa zlezel dol, položil prst na usta in prisluhnil glasovom, ki jih sploh ni bilo: »Pssst, grem pogledat, če že hodi Miklavž okrog.«

Vrnil se je s polno pestjo piškotov. Bili so natanko taki, kot jih je pekla naša mama: srčki, škorenjčki, deteljice, zvončki. Kljub temu sem verjela, da jih je spekel Miklavž, ker sem hotela tako verjeti.

